

כיצד זוכים לברכתו של הקב"ה

משיחת כ' אדר ב' תשמ"ט

לכל שבוע ישנה פרשה בתורה, ובה הוראות מיוחדות הקשורות באירועי השבוע. בוודאי שהדבר נכון כשמדובר בהתכנסות של יהודים שלכל אחד מהם ישנה השפעה על יהודים רבים, ונוכחותו גורמת להעברת המסר של פרשת השבוע למספר גדול יותר של יהודים.

פרשת השבוע הנוכחי מתארת אירוע שהתרחש לפני אלפי שנים, אבל כשנתעמק בו, נבחין מייד בהוראה המתאימה לחיי היום-יום: בפרשה זו מסופר על תקופת שהותם של בני ישראל במדבר.

המלה "מדבר" היא משל לחייהם של יהודים בגלות, שכן מקומם הראוי של יהודים הוא "על שולחן אביהם", במקום שבו עמד בית-המקדש, ועדיין עומד הכותל המערבי, על כל העניינים הקשורים בכך. כשהיהודים נמצאים במקום אחר, גם אם ההבדל הוא במיקום הפיסי בלבד, הם נמצאים בגלות, מחוץ למקום בית-המקדש, על הר הבית, ובמקרה שלנו - אפילו מחוץ לארץ-ישראל בכלל.

ובכן, פרשת השבוע מספרת, שכשהיו בני-ישראל במדבר, ציווה עליהם הקב"ה לבנות משכן. על כך נאמר בכתוב "ועשו לי מקדש", כלומר שעל-אף שהמשכן נבנה בידי אדם, מקבל הוא את קדושתו מהקב"ה.

ואם לא די בכך, הקב"ה מוסיף: "ושכנתי בתוכם", כלומר שמקום משכנו של הקב"ה לא יהיה בשמים, בעולמות העליונים, אלא דווקא במקדש שבני ישראל בונים עבורו במדבר, בגלות! רצונו של הקב"ה היה, כאמור, שהמשכן יבנה דווקא על-ידי בני-אדם, על-ידי יהודים.

לשם כך הוא העניק כשרונות מיוחדים לבצלאל ולאהליאב, למספר אנשים נבחרים באותו זמן, כדי שהם יוכלו להגשים זאת בדרך הטובה והיפה ביותר, ובזריזות, כדי להתחיל מוקדם יותר את משכן הקב"ה בעולם, "ושכנתי בתוכם".

התורה מספרת, שהדבר התחיל להתקיים בקביעות בראש-חודש ניסן, "ביום הראשון" ו"בחודש הראשון". זהו החודש שאנו עומדים לברך בשבת הבאה, ומייד לאחריה חל ראש-חודש. למעשה, שבעה ימים לפני-כן החל ה"חינוך", הכנת המשכן על כל העניינים שבו, כמסופר בפרשת השבוע.

בנושא זה מספרת התורה דבר מפליא: לאחר שסיימו בצלאל ואהליאב, משה ואהרן ונשיאי השבטים, לקיים את רצונו של הבורא בשמחה ובטוב-לבב, ואחרי שבעת ימי ההכנה, שבהם הרגילו הכוהנים את עצמם לחיי המשכן ולמנהגיו התווסף ביום השמיני דבר חדש.

מהו אותו דבר חדש? אף-על-פי שהמשכן נבנה בדרך הטובה והמהירה ביותר, שהרי בוניו היו משה ואהרן, בצלאל ואהליאב, לא הסתפק בכך הקב"ה, ועם סיומם של שבעת הימים, "ויהי ביום השמיני" - כך מסופר בחלקה השני של פרשת השבוע - כינס משה רבנו את כל בני ישראל, וקרא להם לבוא אל המשכן, "ויירא אליכם כבוד ה'" על-ידי האש שבמשכן.

גם בשבעת הימים הקודמים היה ניכר שהצלחת המשכן באה מהקב"ה, והכל התבצע בהתאם לציווי של הקב"ה ובליווי ברכותיו; אבל הקב"ה רצה יותר מכך. רצונו היה שיראו, בעיני בשר, אש וענן, שבהם - כך אומר הקב"ה עצמו - שוכן הקב"ה, כך שניתן יהיה לראות זאת בעיני בשר.

פרשת שמייני

אף-על-פי שהנשמה, ואף הגוף, ידעו כבר במשך שבעת הימים, ובוודאי שידעו בהתחלת היום השמיני, שהקב"ה שוכן במקום - רצונו של הקב"ה הוא, שגם בעיני בשר ניתן יהיה לראות את ההצלחה הבאה על-ידי הבנייה והעשייה למען הקב"ה, על-ידי הפצת היהדות, התורה והמצוות, כדי שיילמדו ויקויימו על-ידי יהודים רבים יותר ויותר, עד לכל היהודים, ושהצלחה זו תהיה ניכרת לעיני בשר, כך שגם לא-יהודים שבסביבה יבחינו ויכירו בכך שהיהודים הם העם הנבחר, "אתה בחרתנו", כלומר שהם נבחרו על-ידי הקב"ה להפוך את העולם הגשמי לדירה עבורו.

ושבחירה זו כרוכה גם בברכות שיקויימו לטובה גם במובן הגשמי, בפרנסה, בכסף, בכבוד ובכל שאר הנושאים לטובה; שכן, כאשר יהודי אינו סובל מקשיים, והוא חי בהרחבה - אין-ספק שבסופו של דבר ייתן יותר צדקה ויפיץ יהדות בסביבתו, ולא יחדל מלהוסיף על כך עוד ועוד.

